

Moja ćerka uopšte više ne komunicira sa mnom; zabranila mi je i da dolazim kod nje, jer sam takla u „svetinju nad svetinjama“ – u njen odnos s mužem. Oni stvaraju privid porodice dok se, u prećutnoj saglasnosti, međusobno varaju. Svi se patimo i mučimo, ali prvenstveno se sve odražava na unuci. Već sam shvatila da što nas više uče, to nas više kvare. Bez obzira na to šta kažem i šta učinim, ćerka „traži dlaku u jajetu“.

Rezime svega: ječim između četiri zida nad uništenim životom, u tuzi i usamljenosti. I, da bi „sreća“ bila kompletna – potpuno su mi otkazala creva. Ne preterujem. U mene ulazi sva hrana, a ništa ne izlazi! Ne pomažu mi ni laksativi, ni klistiranje niti lekovi. Ne mogu da postim i gladujem. Gladovala sam osam dana, i jedva sam se posle toga sastavila. Biće da je to cela nauka, kako pravilno gladovati. Imam patološku, nekontrolisanu želju ne da jedem, već da žderem. Prema Vašoj dijagnostici, hrana i seks su energetske identični, a problemi s crevima predstavljaju program samouništenja. To je ono što mogu da shvatam, ali ništa više – osim shvatanja. To znači da nemam izgleda da se promenim i, samim tim, takođe ni šansu da preživim. Ali ja sam već izgubila nadu jer sam kao ameba koja je pregažena i sravnjena sa zemljom. I duša i oči su se razbežale. Svevišnji mi ne dopušta ni da se ubijem.

Osuđenom pred smrt ispunjavaju poslednju želju. Sergeju Nikolajeviču, s obzirom na to da sam odavno poklonica Vašeg rada i da su moje godine, meseci i dani praktično odbrojani, da li biste mogli da me posavetujete? Zašto? Zašto je tako tužan kraj mog života? Svaka Vaša reč za mene je melem za dušu. Zašto, kada čitam Vaše knjige, gledam video–materijale, posećujem crkvu ili se molim kod kuće po molitveniku, jednostavno zaspim? Jedva izdržim da na službi u crkvi ne zaspim i ne srušim se. U takvom stanju nema ni govora o nekim iskrenim molitvama i pokajanju. Kako se kaže – „nije mi do luksuza, već samo da preživim“.

Shvatam da su svi moji problemi otišli predaleko. Kako Vi kažete – klasika! Ali, ipak, Vi za svaku osobu imate individualni pristup. Možda možete da me posavetujete kako da se pravilno molim? Molim se za sebe, za ćerku, unuku, potomke i celu porodicu. Da li mogu tako da se molim ili treba da se molim samo za sebe? Šta je ono na šta treba da obratim naročitu pažnju? Vama je i bez

dijagnostike sve jasno. Molim Vas da ne odbijete moju poslednju molbu.

Vama, Vašim bližnjim i kolegama upućujem najiskrenije i lepe želje. Klanjam se do zemlje Vašem titanskom radu. Hvala Vam, jer bar shvatam zbog čega se mučim.

S dubokim poštovanjem i, naravno, s ljubavlju...

Pročitao sam ovo pismo posle predavanja i na osnovu rukopisa sproveo dijagnostiku. Situacija kod ove žene je zaista bila ozbiljna. Njeno potomstvo do četvrtog kolena bilo je nesposobno za život, u njih je bio ugrađen program ogromne nesreće: gigantska gordost, koja se nalazila iznad opasne granice, neverovatna količina zamerki prema ljudima, želja da se svima upravlja i da se svi učine krivcima. Odmah mi je postalo jasno zašto se stvari ne pomeraju s mrtve tačke.

Prilično je lako promeniti sebe pročitavši moje knjige, ali kroz sebe treba dovesti u red potomke, i to do četvrtog kolena, što je veliki posao. U ovom slučaju je potrebno vrlo teško raditi. Rezultata će biti u svakom slučaju, ali kod gordog čoveka, koji pokušava sve da kontroliše, odmah dolazi do formiranja krutih planova po pitanju budućnosti, očekivanja rezultata i, samim tim, uvreda i depresija ukoliko se planovi ne ispune. Ali to je takođe moguće prevazići.

Žena je ostavila svoj broj telefona i ja sam je pozvao.

– Znae, u poslednje vreme mi je mnogo lakše – priznala mi je.– Ali mi preostaje još jedan veoma ozbiljan problem, a to je potpuno nerazumevanje s ćerkom. Ona i zet me vređaju i ne dozvoljavaju mi da komuniciram sa unukom.

– Ne preuveličavajte svoje probleme – posavetovao sam je. – Ozbiljno treba da se odnosimo samo prema ljubavi, a prema problemima treba da se odnosimo s lakoćom i humorom. Želite da vas nose na rukama? Kada ste preopterili svoju ćerku jakom sklonošću da osuđuje ljude i da ih guši, kao i prioriteto materijalnog blagostanja nad svim ostalim, zašto pritom želite da budete srećni? Razbacali ste kamenje – sada ih prikupljajte. Ne gundajte na sudbinu i ne ljutite se na ćerku.

Kada ste povređeni – oprostite, oslobađajte se i molite se. Umesto toga, vi se ljutite i nervirate.

Ona je teško uzdahnula.

– Da, zaista imam potrebu da gušim, kontrolišem i osuđujem. Takođe, ne mogu da savladam uvređenost. Shvatam da sama podstičem okolinu na takav odnos, ali ne mogu da pobedim sebe i stoga me obuzima očaj.

– Vi želite odmah da vidite rezultate – objasnio sam joj. – Imajte na umu da rezultata uvek ima, ali da su, kao prvo, u početku neprimetni; a kao drugo, vi postavljate krute rokove i čekate promenu. Želite da se pomolite i da za mesec dana postanete druga osoba. Međutim, recite sebi: „Pokušaću da se promenim i budem drugačija u narednih godinu dana. Ako ne uspem, potrudicu se da se promenim za deset godina. Ako mi ni to ne pođe za rukom, svejedno ću se promeniti za sto, za hiljadu godina. Menjaću se nabolje celog života, i ne samo ovog već i sledećeg“. Kada vaša podsvest shvati da ne odustajete, dogodiće se realne i dubinske promene.

Postoji još jedna nijansa. Vaši potomci su opterećeni do četvrtog kolena i zato imate osećaj da radite uzalud. Zamislite da treba da pomerite teg od deset kilograma. To je ono ka čemu težite. Na njemu je napisano: „10 kg“. Ali, zapravo, on teži sto kilograma zato što su u njemu smešteni gresi vašeg potomstva. Vi ste usmereni na njegov spoljašnji izgled i natpis, pokušavate da ga pomerite, ali vam to ne polazi za rukom usled čega vas obuzima očaj. A evo o čemu se radi: ako problem ne može da se reši, to znači da je zahvatio i duše vašeg potomstva. Nastavite da se trudite, vežbajte i pre ili kasnije će doći do pomaka.

Još nešto: ne pokušavajte da sve probleme rešite odjednom, podelite svoj posao na male korake. Na primer, jedne nedelje učite da ne osuđujete svoju decu i da ih ne kontrolišete. Sledeće nedelje učite da u sukob ulazite bez napora, s humorom; isto tako učite da tražite oprostaj za svoje rđavo ponašanje. Treće nedelje učite da volite i da se brinete o bližnjima bez ikakvih uslovljavanja, zamerki i zahteva. Ako teg ne možete da

pomerite za metar – počnite s jednim milimetrom. Najvažnije je ne zaustavljati proces.

A sada, želim da vam kažem ono najvažnije – o razlogu vaše prekomerne gordosti. U njenom korenu je poklonstvo duši, poklonstvo požudi. Vaša duša ne može da izdrži bol, odnosno ne može da prihvati osujećenje naslađivanja. U prošlim životima bili ste ludački vezani za svog muža; mnogo vremena i energije ste poklanjali seksualnom zadovoljstvu. Po svojoj prilici, preterano ste upražnjavali seksualne odnose tokom trudnoće. Možda je bilo i abortusa. Ne želim da gledam detalje. Ali, kada je koncentracija na strast i užitak dostigla opasnu granicu i pretvorila se u vezanost i zavisnost, otpočelo je zakoniterno pročišćenje. Neverstva i uvrede od muža niste mogli da izdržite. Duševni bol je za vas postao nepodnošljiv, zbog čega ste oslonac preneli na duh, na svest, na budućnost. Kao posledica toga došlo je do ubrzanog razvoja gordosti.

Vaša podsvest vas podseća na to da niste pobedili prvobitni Evin greh – najblaže rečeno. Poklonjenje požudi ne možete da pobedite kroz duševne patnje, već ono ide dalje, spušta se na nivo svesti i leći se kroz uniženje, nevolje, psihičke probleme. To mogu biti i „entiteti“ koji nas zaposedaju, opsesivno-kompulzivni poremećaji, šizofrenija, kao i sve drugo što je karakteristično za sličnu situaciju.

Prvenstveno je potrebno da se trudite da prevaziđete unutrašnje poklonstvo uživanju, jer se zbog njega podsvesno odričete ljubavi prema Bogu. Pokušajte da odstranite sve ono što pojačava uživanje: slatkiše, kaloričnu hranu, vino, hleb – pogotovo u proleće. Kada eliminišete sve vrste zadovoljstva, biće vam lakše da osetite potrebu za ljubavlju.

Ljubav se neće pojaviti odmah. Kako je rekao jedan filozof: „Sve veliko dostiže se postepenim, neprimetnim rastom“. Ali, pre ili kasnije, osetićete da osećaj jedinstva s Bogom predstavlja neuporedivo veću nasladu od ma kakvog uživanja duše, duha i tela.

A to što primećujete očevidna poboljšanja nemojte da doživljavate kao pobeđu. Ona možda i neće nastupiti tako brzo.

Najvažnija pobjeda nije rezultat, već doneta odluka da nikada ne izgubite ljubav. Dakle, po svemu sudeći, vi ste već pobedili.

* * *

Dragi Sergeju Nikolajeviču, gledajući Vaša video–izdanja, shvatile sam da sam srećna samo zbog toga što živim i poklanjam ljubav Bogu. Ali u duši, koja je ispunjena ljubavlju, nedostaje jedan komadić i to me sprečava da udahnem punim plućima. Čini mi se da ova praznina postoji sa svrhom, jer ukoliko je ne bi bilo, ne bih imala čemu da težim i jednostavno bih izgubila energiju. Da li su moje misli ispravne?

Polina iz Moskve, 10 godina.

Potpuno se slažem s vama. Sreću osećamo onda kada našu dušu nastanjuju ljubav i osećaj jedinstva s Tvorcem. Potpunu sreću ćemo doživeti onda kada naša ljubav obuhvati čitavu Vasionu i kada se upodobimo Tvorcu, postanemo On. Do tada je neizbežno da osećamo nedostatak ljubavi i potpune sreće.

Možemo da kažemo da smo iznutra apsolutno srećni, jer smo jedno s Bogom. Međutim, na spoljašnjem planu će nam neprestano nedostajati punoća sreće, sve dok se i spolja ne upodobimo Bogu i ne vratimo se u Njega.

* * *

Neizmerno sam Vam zahvalna zbog istraživanja koja obavljate. Čitam Vaše knjige, gledam video–zapise, molim se i radim na sebi. Preispitala sam čitav svoj život.

U decembru 2008. godine mog supruga su kidnapovali i ubili. Trudim se da prihvatim situaciju, ali ne mogu da shvatim zašto se to dogodilo. Imam dve ćerke, od kojih je mlađa rođena bolesna.

Šta je to što radim pogrešno? Da li postoje još neke negativne situacije koje prete našoj porodici?

Sve radite „kako treba“. Međutim, dubina ukorenjenih problema može umnogome da nadmaši naše mogućnosti i brzinu

promene. Ali, svejedno je potrebno da se menjamo. Najvažniji rezultat je ljubav u duši. Ako niste uspeli da pomognete telu ili umu, neophodno je da to prihvatite.

U vašem polju je moguća smrt dva deteta. Uzrok je njihova ogromna podsvesna gordost. Već kao mali spremni su da mrže, da žele smrt onome ko ih ponizi, nanese im sudbinske probleme ili ugrozi budućnost. Uzrok tome se krije u oba roditelja, ali je otac preneo deci nekoliko puta više negativnosti. Što više na unutrašnjem planu mrzimo ljude, time se oni agresivnije ponašaju prema nama – o tome sam govorio više puta.

Takođe želim da istaknem: moje knjige i istraživanja ne pružaju garanciju za zdravlje i blagostanje. Na njih ne treba prenositi opšteprihvaćeno, religiozno stanovište da će nas, ako smo postali pravoslavac, katolik ili Jevrejin, Bog sigurno zaštititi. Bog nas zaista štiti, ali On pre svega spasava i štiti ljubav, zato što je čovek – ljubav. On je deo Tvorca, a spolja je odeven u odeću duše, duha i tela.

Ni naša smrt, niti smrt naših bliskih ne treba da bude razlog zbog koga ćemo prestati da težimo ljubavi. Nasuprot tome, bolest i smrt spasavaju ljubav.

Vaš muž nije uspeo da se promeni. Ali, to je samo pokušaj da se objasni ono što se dogodilo. Nemoguće je u potpunosti razumeti božansku volju. Mi se rađamo na Zemlji i napuštamo je po volji Tvorca. Moramo da učinimo sve da bismo doveli u red svoju dušu, duh i telo, ali konačna odluka uvek ostaje na Svevišnjem.

P.S. Predstoji vam još mnogo rada na pročišćenju dece. Pomažući njihovim dušama, vi istovremeno pomažete duši svog muža i olakšavate joj postojanje u zagrobnom svetu.

* * *

*Sergeju Nikolajeviču,
Slažem se s Vama da poezija treba da se piše u stanju poletnosti, sreće, zaljubljenosti, itd.*

Kod moje ćerke (19. godina) je situacija obrnuta: u periodu dubokog uninija pisala je duge, tužne i predivne pesme. A onda, već

godinu dana – ni stiha. Odgovor koji mi je dala bio je prepun nedoumice: „Kako mogu da pišem poeziju, ako je na ličnom planu sve savršeno!“

Meni bi predstavljalo problem da napišem i dva stiha koji se rimuju.

Stvar je u tome da stanje sreće, poletnosti i zaljubljenosti često doživljavamo kao ljubav. Zapravo, to je samo energija koja aktivno cirkuliše u duši, umu i telu. Ali ljubav nije samo energija. Osećaj poletnosti i sreće je pozitivna emocija, dok je ljubav sveobuhvatna. Ljubav ne sadrži samo pozitivne emocije, već i negativne; ne samo dobitak i nagradu, već i gubitak, odricanje i nevezanost. Ono što vašoj ćerki izgleda kao period najdubljeg uninija, zapravo može biti period prisilnog razdvajanja.

Naslada često prouzrokuje blokiranje ljubavi, udaljava nas od nje dok naša težnja da sreću, radost i dobro raspoloženje večno zadržimo, neprimetno može da se pretvori u odricanje od ljubavi. Radost je prolazna, a ljubav je večna i da bismo osetili večnost, povremeno moramo da izgubimo sve ono što je prolaznog karaktera. Ako u tom trenutku sačuvamo ljubav i težimo ka njoj, tada će nam pristići nova energija, koja se isprva ispoljava kao vera, težnja ka stvaralaštvu i spoznaji. A tek potom se pojavljuje osećaj poletnosti, sreće i zaljubljenosti.

* * *

Imam dva pitanja – jedno je generalno, a drugo je lično.

Prvo pitanje: na koji način se obuzdavanje želja razlikuje od njihovog potiskivanja? Da li je obuzdavanje slabša potiskivanja?

Drugo pitanje se odnosi na put samousavršavanja. Problem je u mojoj neverovatnoj gordosti, koja se ispoljava u svemu, čak i u sitnicama. Kao posledica toga vodim veoma čudan način života: nemam posao, ne posedujem želje niti ciljeve (zemaljske). Svaki uspeh u bilo čemu praćen je eksplozijom gordosti, koja je ne spojiva sa životom.

U avgustu mesecu počeo sam da radim na sebi; osećam da mi se duša pročišćava, ali u najbitnijim stvarima nije došlo do promene. Moji problemi potiču od majke. Možda će mi Vaši komentari pomoći da shvatim i da se promenim. Hvala Vam.

Potiskivanje bilo čega predstavlja prvu etapu uništenja, isto kao što mržnja prema nekome predstavlja podsvesnu želju da ga ubijemo. Kada pokušavamo da potiskujemo životinjske želje da bismo iskusili uzvišena osećanja – to je kao kada bismo odsekli noge da bi glavi bilo lakše.

Suzdržavanje nije samo delimično potiskivanje želja. Najvažnije – to je transformacija naših želja u uzvišenija osećanja.

Potiskivanje seksualne želje može da dovede do impotencije. Primera radi, ako mladić želi da odvede devojkicu u krevet, ali potiskuje tu želju, kod njega će se pojaviti prostatitis. Međutim, naš zadatak se sastoji u tome da seksualnu želju pretvorimo u brigu o voljenoj osobi, u pažnju, stvaralaštvo, osećaj poletnosti i zaljubljenosti. Tek kada se duša nahrani uzvišenim osećanjima, mogu se ispunjavati potrebe tela.

U poslednje vreme naučnici su, obavljajući eksperimente, dokazali da seks bez ljubavi uništava muškarčevu energiju, čini ga slabim, zato što takav seks zagađuje dušu. Zbog toga seksualna osećanja ne treba potiskivati, već ih treba transformisati u zaljubljenost, u ljubav, koja se potom transformiše u veru u Boga.

Današnji trendovi pozivaju na suprotno – pretvaranje ljubavi u seks. I onda se čudimo zašto se muškarci degenerišu i postaju impotentni. Aktuelno stremljenje ka životinjskom nivou, poklonjenje požudi i materijalnom blagostanju prouzrokuju da se energija koja pristiže u našu dušu obrušava nadole i pretvara u požudu, koju zatim smenjuje razbuktavanje gordosti.

Tako se ispostavlja da se raspad duše i koncentracija na duševnu sreću takoreći i ne blokiraju bolestima. Nemilosrdno pročišćenje otpočinje onda kada vezanost i agresivnost pređu na duhovni i telesni nivo.

Zašto svaki uspeh povlači za sobom rasplamsavanje gordosti i agresivnosti? Zato što je uspeh – energetska porcija, koja je omogućila ispunjenje naše želje. Prvu porciju dolazeće energije uvek treba pokloniti Bogu. Energija mora isprva da zagreje dušu i nahrani uzvišena osećanja i tek zatim se pretvori u sposobnosti, volju, kontrolu, ispunjenje želja duha i tela. Ako se, pak, energija stropošta dole, prvenstveno zadovoljavajući interese duha i tela, tada, da bi se spasila duša, potrebno je osujetiti sve mogućnosti.

Dakle, ne treba se boriti sa sudbinom, već, obrnuto, pomoći joj: umeriti potrebe tela i duha, odreći se požude i u stanju neznanosti i pokajanja biti usredsređen na ljubav prema Bogu kao glavnom izvoru sreće. A kada to postane navika i dopre do podsvesti, tada će se nova porcija energije, koju ćete dobiti, pretvoriti u ljubav i želju da druge učinite srećnim. A zatim će se ona transformisati u sposobnosti i uspeh, ali ovaj put bez osećaja superiornosti, nezadovoljstva i osuđivanja.

Dakle, srećan period u vašem životu je počeo. Radujte se.

* * *

Hvala Vam na pomoći koju pružate ljudima.

Na pretprošlom seminaru ste razjasnili problem koji me muči. Rekli ste da mi je stanje katastrofalno i da je sve što se dešava sa mnom prvenstveno povezano s tim što mi se, po ženskom rodoslovu, neko bavio okultizmom.

Kada je bila mlada, moju prabaku je muž premlatio na smrt. Rađala je svake godine i iza nje je ostalo šestoro dece uzrasta do šest godina. Otac ih je izbacio na ulicu da prosjače, a moja baka je tada imala tri godine. Volela je da igra karte i (vrlo često) gata za sebe. Kada je imala 69 godina, odstranjen joj je bubreg (zbog kancera), pri čemu joj je saopšteno da će živeti najviše još godinu dana. Međutim, poživela je još 17 godina. Baka je veoma volela život a majka, bez obzira na činjenicu što joj je život u celini bio zadovoljavajući, često je ponavljala: „zašto li je rodila mene i sestru, kad od nas dolaze samo problemi“. Starija sestra je bila problematična, a majka se obe „odricala“ istovremeno. Umrla je u 75. godini od

raka pankreasa. Od detinjstva sam sklona uniniju, a sestra od tridesete godine boluje od šizofrenije i poseduje odvratan karakter.

Da li „ljubav“ prema kartama može tako da osakati buduće potomstvo, ili je to samo spojna karika u degradaciji potomstva?

U poslednje vreme osećam naizmenične stvari: čas mi se dešavaju krupne promene u duši, čas se opet sve strmoglavi samo li malo uspem da raščistim probleme. Šta je to što nisam uspela da dovršim?

Što je čovek na višem nivou razvoja, time on više mora da veruje u Boga ili, u protivnom, dolazi do đavolizma. Svaka žena, da bi rodila zdravo dete, treba da svesno ili nesvesno postavi ljubav prema Bogu iznad duše, duha i tela. Tek tada će biti obezbeđena energija neophodna za detetov život.

Dobrovoljno to ne polazi za rukom svima, a prisilno oslobođanje dostiže se kroz slabosti, bolesti i uniženja. Posebno efikasno se pročišćenje odvija kroz muškarce. Ako žena oseća nadmoć prema mužu i ne vidi božansku volju u onome što se dešava, ne može da prihvati uniženje – umesto ljubavi će se u njenoj duši taložiti mržnja. Što je žena inteligentnija, lepša i talentovanija, teže će prihvatiti uniženje. Materijalna dobra, bogati roditelji, visok društveni status znatno doprinose razvoju gordosti, osećaju superiornosti u odnosu na druge, a pojačava se i sklonost ka preziru i osudi.

Novac i materijalno blagostanje predstavljaju veliko bogatstvo. Međutim, visoka duhovnost i izuzetne sposobnosti – predstavljaju daleko veće bogatstvo. Sposobnosti se naglo uvećavaju prilikom dosezanja suptilnih planova, potpomognuti naklonošću prema metodama za predviđanje budućnosti. Gatanje i okultizam su slični.

Uzgred, mnogi vernici koji posećuju crkvu se bave okultizmom, čak i ne sluteći to, jer umesto reči molitve izgovaraju bajalice. Za njih je Bog sredstvo pomoću kog ostvaruju zdravlje i blagostanje.

Po čemu se molitva razlikuje od vradžbina? Tokom molitve, čovek oseća da je sporedan, a da je Bog primaran. A kada izgovara bajalice, na prvom mestu je on, pri čemu reči bajalice

koristi kao sredstvo za ispunjenje želja. Okultista ili mag radi dostignuća svojih ciljeva mogu da koriste ikone i molitve, pojačavajući na taj način svoju gordost i uništavajući svoju budućnost.

Vaša baka je očigledno posedovala velike moći i visoku duhovnost. Po svemu sudeći, eksperimentisala je i sa okultnim praksama. To je moglo biti bacanje čini, gatanja, vradžbine. Što se osoba više bavi sličnim praksama, time podsvesno aktivnije sebe stavlja u prvi plan, a Boga u drugi. Takva osoba spolja može da prihvati poniženje, da ne preduzima osvetu, ali iznutra će uvek biti ispunjena mržnjom. Za žene je, a posebno za njihovu decu, takva sklonost veoma opasna.

Vaša prabaka je, po svemu sudeći, gajila ogromnu podsvesnu agresivnost prema mužu. To je moglo da dovede ili do smrti muža, ili do stradanja njene dece. Njoj je poslata smrt kao prilika da spase svoju decu. Međutim, gordost se prenela na sve njih.

Međutim, i pored toga, njena želja da upravlja budućnošću i da se bavi gatanjem je bila sporedna. Možda je vaša prabaka prethodno počinila neki prestup protiv ljubavi: nije imala volju da živi, nije mogla da podnese neverstvo, ili se zarad zadovoljstva u sebi odričala dece. Sada ne mogu da kažem kako je tačno izgledao prvi korak gubitka ljubavi prema Bogu, ali čim je bila ubijena, to znači da je i sama bila spremna da ubije. Sličnosti se privlače. Ili je želela smrt onome ko ju je povredio, ili nije želela da živi, odnosno želela je sebi smrt, ili je želela smrt detetu pokušavajući da prekine trudnoću ili, pak, na unutrašnjem planu nije bila saglasna s rođenjem deteta.

Svaka žena, prvenstveno u sebi, treba da prevaziđe prvobitni Evin greh, odnosno poklonjenje požudi, i da nauči da voli.

P.S. Uzgred budi rečeno, kako izgledaju posledice koje gatanje i predviđanje budućnosti ostavljaju na ljubav, dobro je izneseno u sledećem pismu koje sam nedavno dobio.

* * *

Dok sam čitala treći deo knjige „Vaspitavanje roditelja“, osećala sam kao da autor sedi pored mene za istim stolom i da mu pričam svoje lično iskustvo.

Sina sam rodila 1988. godine. Trudnoća je dobro proticala, ali je porođaj naglo započeo. Lekar mi je bio svekar i, da ne bih izgubila mleko, nisu želeli da me uznemiravaju lošim vestima. Veoma sam se čudno ponašala u postporođajnoj sobi, kao da me je obuzela radost. Nепrestano sam želela nešto da pričam ženama koje su ležale sa mnom i činilo mi se da se nikada toliko nisam smejala. Na pitanje: „Gde je moje dete i šta je s njim?“, lekari su mi rekli da je sve u redu i samo su mi pokazivali kako da iscedim mleko da bi ga bilo dovoljno. Međutim, imala sam dovoljno mleka da nahranim još dvoje dece. U to vreme su u porodilištima zadržavali porodilje 5 do 14 dana, u zavisnosti od stanja majke i deteta. Otpustili su me petog dana i svekar mi je odmah predočio kako stoje stvari po pitanju deteta: „Dvostruka asfiksija, izmeštene kosti lobanje, prelom ključne kosti, prignječena karlica, potpuno odsustvo refleksa, prignječen nos“.

Dali su mi u naručje bebu umotanu u ćebe, smestili nas u auto i odvezli u drugi grad gde su me primili ozbiljni specijalisti, prijatelji mog svekra. Nakon pregleda, neuropatolog mi je rekao: „Devojko, još si mlada (imala sam 19. godina), i nije ti potreban bogalj. Ovo dete neće biti zdravo. Sredi dokumente za odricanje od deteta. Nemoj sebi da pokvariš život, rodičeš još dece“.

Ni za trenutak ne razmišljajući, umotala sam bebu u ćebe i rekla da ga nikome neću dati. Odveli su me u drugu bolnicu, kod pedijatra. Ta žena je nastupila kao pravi lekar. Nije mi „pričala bajke“, već mi je nakon postavljene dijagnoze rekla: „Sve je u tvojim rukama. Ako hoćeš da ti dete bude živo i zdravo, moraćeš da se baviš njime“.

Smeštena sam na dečju kliniku, gde su skoro sva deca bolovala od meningitisa, infekcije koja nije zakačila moje dete dok je boravilo u bolnici. Tamo smo proveli 21 dan. Počela sam da hranim dete, da ga odvikavam od sonde takozvanim metodom „usta na usta“, pa onda pomoću pipete, zatim – iz penicilinske flašice, a potom, pred izlazak iz bolnice, iz obične flašice. Dete je po osam sati ležalo sa infuzijom u obe ruke, na daskama od običnog sanduka, kao raza-